

ΘΥΜΗΣΕΣ

ΣΤΟ Β. Ε. ΠΑΥΛΙΑΔΗ

Τώρα ποῦ ξεψυχοῦν τὰ ὠραῖα χρώματα
καὶ χύνονται βρυσσοῦλες φιλημάτων
πές μου τ' ἀηδονόλαλο τραγοῦδί σου,
τὸ παραδείσιον ἄσμα τῶν ἁσμάτων.

Ταίριασε τὸν αὐλὸ τῆς Χάρης σου
στὴ βάρβιτο τῆς Ὀμορφιάς σου
παίξε τὴ λύρα τῆς Ἀγάπης σου,
κροῦσε τὴν ἄρπα τῆς Καρδιάς σου.

Καὶ σύρε στὸ χορὸ τὸν ὀλοπάρθενο
τις Θύμησες ποῦ σιγοκλαῖν ἀγνάντια,
τώρα ποῦ ξεψυχοῦν τὰ ὠραῖα χρώματα
καὶ πέφτουν ἢ δροσοῦλες σὰ διαμάντια.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Συνέχεια καὶ τέλος.

Ὅταν ἐξεκινήσαμε, ὁ πατέρας μου ὅλο μοῦ ἔλεγε: «Μὴ βιάζεσαι τόσο, παιδάκι μου! μὴν τρέχεις ἔτσι! τί ἔπαθες; θαρρεῖς πὼς ἔχω τὰ χρονάκια σου; ὦ! κουράζομαι πολὺ! κουράστηκα πιά—κ' ἔχουμε ἀκόμη μὴν ὥρα δρόμο νὰ κάμουμε!» Ἄλλὰ ἐγὼ, σὰν νὰ εἶχαν φτερὰ τὰ πόδια μου, ἤθελα νὰ τρέχω ἀκράτητα, καὶ τὸν ἔσερα ὅπως-ὅπως ἀπὸ τὸ χέρι, ἀπὸ τὰ φορέματα, ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὀρολογιοῦ, ἐπίμονα, νευρικά, ἄγρια. Ὁ πατέρας μου ὁμως, ἐξηντάρης ἐπάνω-κάτω, ἐξακολουθοῦσε νάντιστέκεται ὅλο μὲ γλυκὰ λόγια τώρα, ὕστερα ποῦ εἶδε, φῶς φανερό, ὅτι ἐσώθηκε πιά ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς ἁμαρτίας. Καὶ διὰ νὰ κυριεύσῃ τὴν πρωτοφανῆ ὀρμὴν μου, ἐπειδὴ ἐγγνώριζε ὅτι ἐξεχνοῦσα τὰ πάντα, ὅταν μοῦ

διηγείτο ἱστορίες τοῦ λαοῦ κ' ἐγινόμενα ὅλος αὐτιά καὶ μάτια, ἐδοκίμασε καὶ τώρα νὰ μὲ πλανέσῃ καὶ μοῦ εἶπε εἰς τὸ τέλος: «Θέλεις, παιδάκι μου, νὰ σοῦ ξιστορήσω τί ἔπαθε τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ ἓνα καλικάντζαρον ὁ Μάνθος τοῦ Δημήτρη, ποῦ φούσκωνε πὼς τάχα δὲν φοβάται τίποτε αὐτός;... Ὁχι; δὲν θέλεις; πὼς αὐτό;... Ἄς εἶναι θέλεις καλύτερα νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴ γέννησι τοῦ Ἀντριωμένου ποῦ γεννήθηκε μὲ οὐρὰ καὶ προσοπίδα τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα;... Μὴ βιάζεσαι τόσο λοιπόν! Περίεργο νὰ μὴν θέλῃς!... Ἄ! τότε λοιπὸν νὰ σοῦ ξιστορήσω, παιδί μου, τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ποῦ ἔκαμε μιὰ χωριάτισσα σείρα νὰ γεννήσῃ τριδύμα, ὅταν ἤτον σαρανάρα πιά αὐτὴ κ' ἐβδομηντάρης ὁ